

Kommissionen, at en række af de af Kommissionen påtalte overtrædelser savnede grundlag, hvorefter Domstolen helt eller delvis ophævede de af Kommissionen pålagte bøder. Efter denne dom stillede sagsøgerne krav til Kommissionen om tilbagebetaling af de af dem betalte bøder. Ved den anfægtede skrivelse af 4. oktober 1995, der var underskrevet af det for konkurrencespørgsmål ansvarlige medlem af Kommissionen, afslog Kommissionen dette under henvisning til, at beslutningen om pålæggelse af bøder stadig måtte stå ved magt for så vidt angår sagsøgerne.

Sagsøgerne gør gældende, at retsvirkningerne af Domstolens annullation af en fællesskabsretsakt er, at denne må anses for ugyldig erga omnes og ex tunc. Den pågældende institution er herefter forpligtet til at overveje eller genoverveje samtlige de berørte retssubjekters retsstilling i lyset af præmisserne og konklusionen i Domstolens dom. Institutionen er ligeledes forpligtet til at yde restitutio in integrum. Dette forudsætter en genoprettelse af status quo ante og en tilbagebetaling af ethvert beløb, der er udtryk for ugrundet berigelse, og som hidrører fra den ugyldige retsakt, ligesom der foreligger en forpligtelse til at betale renter af ethvert beløb, som institutionen har haft rådighed over i anledning af den ugyldige retsakt.

Når henses til Domstolens dom, udgør artikel 1, stk. 1 og 2, i cellulosebeslutningen ikke noget gyldigt retsgrundlag for en pålæggelse af bøder for så vidt angår nogen af de i bestemmelserne angivne adressater. Kommissionen kan ikke retmæssigt tilbageholde nogen bøder betalt i anledning af de i artikel 1, stk. 2, anførte overtrædelser. De pågældende bøder må derfor tilbagebetales, med renter svarende til en sats, der afspejler den værdi for Kommissionen, som repræsenteres af den periode på ti år, i hvilken Kommissionen har haft rådighed over de af de svenske adressater betalte bødebøbeløb. Kun herved kan der ske en genoprettelse af status quo ante.

Sag anlagt den 15. december 1995 af S. Lehrfreund Limited mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-228/95)

(96/C 64/35)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. december 1995 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af S. Lehrfreund Limited ved Nicholas Forwood QC og Barrister Mark Hoskins og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Thill & Pauly, 11, Avenue de la Gare, L-1611.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Rådet og/eller Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 178 og 215 er erstatningsansvarlige over for sagsøgeren, idet erstatningens størrelse fastsættes senere.

— Rådet og/eller Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren er et mindre familieselskab, som siden det blev grundlagt i Det Forenede Kongerige i 1963 har drevet handel med pelsværk. Størstedelen af sagsøgerens virksomhed (omkring 80 %) er afhængig af anvendelsen af pelsskind med oprindelse i og importeret fra USA og Canada.

Artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 3254/91 af 4. november 1991 om forbud mod anvendelse af rævesakse i Fællesskabet og indførsel til Fællesskabet af skind af og varer fremstillet på basis af visse vilde dyrearter med oprindelse i lande, der anvender rævesakse eller fangstmetoder, der ikke opfylder de internationale standarder for human fældefangst (EFT nr. L 308, s. 1), indeholder et forbud mod indførsel til Fællesskabet af skind fra visse arter (herunder bisamrotte) med oprindelse i visse tredjelande (»importforbuddet«). Ordlyden af artikel 3, stk. 1, betyder bogstaveligt taget, at dette forbud træder i kraft den 1. januar 1996 og finder anvendelse på pelsskind fra alle tredjelande. Den blotte udsigt til et sådant forbud og usikkerheden omkring den måde, det skal gennemføres på, at allerede givet anledning til et stort og fortsat økonomisk tab for sagsøgeren. Når forbuddet træder i kraft (det være sig den 1. januar 1996 eller senere), vil det medføre et endnu større økonomisk tab, som efter sin karakter og sit omfang sandsynligvis fuldstændig vil ødelægge sagsøgerens virksomhed.

Sagsøgeren gør gældende, at sådanne tab er og fremover vil være resultatet af Rådet og/eller Kommissionens ulovlige adfærd:

- a) Rådet har handlet ulovligt ved at vedtage og gennemføre importforbuddet i forordning (EØF) nr. 3254/91 af følgende grunde:
 - i) Rådet havde ikke efter EF-traktaten kompetence til at vedtage importforbuddet i forordning (EØF) nr. 3254/91.
 - ii) Importforbuddet i forordning (EØF) nr. 3254/91 strider mod proportionalitetsprincippet.
 - iii) Importforbuddet i forordning (EØF) nr. 3254/91 var, da det blev vedtaget, i strid med GATT og strider nu mod WTO-overenskomsten.
- b) Kommissionen har handlet ulovligt ved ikke at vedtage de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 3254/91, hvilket ville have klarlagt, fra hvilke tredjelande pelsskind kunne indføres, samt ved ikke at vedtage de nødvendige procedurer med henblik på at attestere de pågældende skinds oprindelse.
- c) Kommissionen og/eller Rådet, hvis handlinger og undladelser har skabt retlig usikkerhed med hensyn til importforbuddets omfang og ikrafttræden, har retsstri-

digt undladt i tide at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger til at fjerne denne usikkerhed.

Det tab, som sagsøgeren har lidt over fremover vil lide, falder i to kategorier:

- a) »Aktuelt tab« — det tab af omsætning og fortjeneste, som allerede er indtrådt, og som skyldes et aktuelt fald i efterspørgslen efter pelsskind og beslægtede varer, i forventning om, at sådanne skind ikke eller muligvis ikke kan importeres efter den 1. januar 1996.
- b) »Fremtidigt tab« — de fremtidige tab af omsætning og fortjeneste, som vil indtræde, når et hvilket som helst importforbud træder i kraft.

Sag anlagt den 19. december 1995 af Committee of European Copier Manufacturers (CECOM) mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-232/95)

(96/C 64/36)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instanser er der den 19. december 1995 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Committee of European Copier Manufacturers (CECOM), Köln, ved advokat Dr. Dietrich Ehle og advokat Dr. Volker Schiller, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Lucius, 6, Rue Michel Welter, Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 3, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2380/95 af 2. oktober 1995 (EFT nr. L 244 af 12. 10. 1995, s. 1), om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af PPC-fotokopieringsmaskiner med oprindelse i Japan annulleres, for så vidt som det heri bestemmes, at forordningen udløber to år efter dens ikrafttræden.
- Såfremt der gives sagsøgeren medhold, bestemmes det om fornødent, at den antidumpingtold, der er indført ved artikel 1 i forordning (EF) nr. 2380/95 opretholdes, indtil de kompetente institutioner har truffet de foranstaltninger, der følger af Rettens dom, i givet fald også for tiden efter udløbet af toårsfristen fra forordningens ikrafttræden.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Ifølge sagsøgeren er bestemmelsen om, at antidumpingforanstaltningerne for fotokopieringsmaskiner udløber to år

efter, at forordning (EF) nr. 2380/95 er trådt i kraft, ugyldig. Ugyldigheden af artikel 3, stk. 2, i forordning (EF) nr. 2380/95 beror på følgende omstændigheder:

- a) Tilsidesættelse af artikel 15, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2423/88: Ifølge denne bestemmelse bortfalder antidumpingtolden efter fem år, regnet ikke blot fra den først trådte i kraft, men også fra den seneste ændring eller bekræftelse trådte i kraft. Der er herved tale om en præceptiv frist, som Rådet ikke kan fravige, og som det heller ikke har fraveget i sin hidtidige praksis. Forordningen indeholder ingen form for begrundelse for, at der gøres undtagelse for PPC-fotokopieringsmaskiner med en hastighed på over 75 ark pr. minut (EF-traktatens artikel 190).
- b) Subsidiært, at en begrænsning af femårsfristen til en gyldighedsperiode på kun to år er et åbenbart fejlskøn: En begrænsning af forordning (EF) nr. 2380/95's gyldighedsperiode til to år er i åbenbar modstrid med fællesskabsinstitutionens faktiske konstatering under undersøgelsesproceduren. Det blev konstateret, at dumping og skadevirkningen for fællesskabsindustrien havde større omfang, samt at Fællesskabet havde interesse i en fortsat antidumpingbeskyttelse. Det er nødvendigt med antidumpingforanstaltninger gennem fem år, hvis den skadevoldende dumping skal afskaffes. Forordning (EF) nr. 2380/95 savner imidlertid fuldstændig begrundelse for, hvorfor beskyttelsesforanstaltningen for PPC-fotokopieringsmaskiner med en hastighed på over 75 ark pr. minut, der første gang opnåede beskyttelse mod skadevoldende dumping ved den anførte forordning, kun skulle gælde for to år (EF-traktatens artikel 190).
- c) Tilsidesættelse af regelkomplekset i grundforordningen om antidumping, navnlig for så vidt angår fordelingen af rettigheder og pligter mellem den skaderamte industri i Fællesskabet og dumpingeksportørerne, samt de importører, der deltager i dumping: Såfremt der konstateres en skadevoldende dumping, nyder fællesskabsindustrien beskyttelse i fem år; eksportører og importører (jf. artikel 11, stk. 3, i forordning (EF) nr. 3283/94) har heroverfor mulighed for at fremsætte anmodning om en undersøgelse; importørerne (jf. artikel 11, stk. 8, i forordning (EF) nr. 3283/94) kan endvidere på bestemte betingelser anmode om tilbagebetaling af antidumpingtold.
- d) Tilsidesættelse af fællesskabsindustriens adgang til at varetage og håndhæve deres rettigheder: Såfremt antidumpingforanstaltningerne alene har gyldighed i to år fra deres ikrafttræden, er det åbenbart, at den skaderamte industri i Fællesskabet lægges hindringer i vejen for at udnytte de rettigheder, der tilkommer den i henhold til artikel 12 i forordning (EF) nr. 3283/94 (gennemførelse af antidumpingtold) og artikel 13 i forordning (EF) nr. 3283/94 (hindring af omgåelse), på en fornuftig og gunstig måde.